

2. února svátek **UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU**

1. čtení: Mal 3,1–4

Přijde do svého chrámu Pán, jehož hledáte.

Čtení z knihy proroka Malachiáše.

Toto praví Pán Bůh:

„Hle, pošlu svého anděla, aby mi připravil cestu. Hned potom přijde do svého chrámu Panovník, jehož hledáte, a anděl smlouvy, po němž toužíte.

Hle, přichází – praví Hospodin zástupů. Kdo však snese den jeho příchodu, kdo obstojí, až se objeví? Vždyť je jako oheň, kterým se taví, jako rostlina valchářů! Usadí se, aby taval a tříbil stříbro, očistí syny Leviho a vytříbí je jako zlato a stříbro a potom zase budou obětovat Hospodinu ve spravedlnosti. Zase bude Hospodinu příjemná oběť Judy a Jeruzaléma jako za dávných dnů, jako za minulých let.“

Žl 24,7.8.9.10

Odp.: Hospodin zástupů, on je král slávy!

Zdvihněte, brány, své klenby,
zvyšte se, prastaré vchody,
ať vejde král slávy!

Kdo je ten král slávy?
Silný a mocný Hospodin,
Hospodin udatný v boji.

Zdvihněte, brány, své klenby,
zvyšte se, prastaré vchody,
ať vejde král slávy!

Kdo je ten král slávy?
Hospodin zástupů,
on je král slávy!

2. čtení: Žid 2,14–18

Musel se ve všem připodobnit bratřím.

Čtení z listu Židům.

Protože sourozenci mají krev a tělo společné, i Ježíš přijal krev a tělo, aby svou smrtí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž ďábla, a vysvobodil všechny ty, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí. Je přece jasné, že se neujal andělů, ale Abrahámových potomků.

Proto se ve všem musel připodobnit svým bratřím, aby se stal v jejich záležitostech u Boha veleknězem milosrdným a věrným, a tak usmířoval hříchy. A protože sám prožíval utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí.

Zpěv před evangeliem: srov. Lk 2,32

Aleluja. Pán je světlo národů. Pán je sláva svého lidu. Aleluja.

Evangelium: Lk 2,22–40

Moje oči uviděly tvou spásu.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když nadešel den očistování podle Mojžíšova Zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: „Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!“ Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata.

Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch Svatý. Od Ducha Svatého mu bylo zjeveno, že neužítí smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše.

Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha:

„Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji,

neboť moje oči uviděly tvou spásu,

kteřou jsi připravil pro všechny národy:

světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“

Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli.

Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“

Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma.

Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta.

Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.